ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem, Milady Horákové 13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019, čj. MV-40835-7/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2022, čj. 5 A 41/2019-49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce v březnu roku 2017 požádal ministerstvo o prodloužení platnosti své zaměstnanecké karty. K žádosti přiložil pracovní smlouvu nově uzavřenou se společností JKingly (a to ačkoliv při vyplňování formuláře neuvedl, že žádá o souhlas se změnou zaměstnavatele, a zaškrtl jen, že žádá o prodloužení karty). Ministerstvo zjistilo, že žalobcův nový zaměstnavatel není veden v evidenci Pražské správy sociálního zabezpečení, a proto se opakovaně pokusilo předvolat zástupce této společnosti k podání svědecké výpovědi o budoucím žalobcově zaměstnání. Tato snaha však byla marná a ani sám žalobce nenavrhl žádné další důkazy k prokázání svého budoucího zaměstnání. Ministerstvu se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, proto byl dán důvod pro zahájení řízení o zrušení zaměstnanecké karty, a nebylo ji tedy možné prodloužit [§ 44a odst. 10, § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017].

[2] Proti rozhodnutí ministerstva se žalobce odvolal. Své odvolání navzdory výzvě ministerstva odůvodnil teprve po sedmi měsících od jeho podání. Namítal, že pro využití ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyly splněny podmínky; nemůže

prý nést odpovědnost za to, že se zástupce zaměstnavatele nedostavil k výslechu. Odvolání žalobce zamítla žalovaná komise.

[3] Žalobce se následně obrátil na Městský soud v Praze, ten však jeho žalobu proti rozhodnutí komise zamítl. Podle městského soudu nebyl postup ministerstva v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, jak žalobce tvrdil.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (nyní *stěžovatel*) kasační stížnost. Právní závěry městského soudu jsou podle stěžovatele mylné. Zaměstnanecká karta podle něj nemůže být zrušena kvůli dodatečnému nesplnění podmínek uvedených v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (nemůže nastat situace, že se údaje nejprve podaří ověřit, ale po udělení karty se to už nepodaří). Dále je stěžovatel přesvědčen, že zmíněné ustanovení se váže výlučně na (ne)aktivitu samotného cizince, nikoliv jeho (budoucího) zaměstnavatele.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podá-li cizinec žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ve stanovené době před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty a přesahuje-li zaměstnání cizince dobu platnosti zaměstnanecké karty, považuje se tato žádost též za žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (§ 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mj. tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 44a odst. 10 téhož zákona). Důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty je i to, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro její udělení [§ 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona]. Jednou z podmínek pro udělení zaměstnanecké karty je i to, aby se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu dostavil k pohovoru nebo předložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o zaměstnaneckou kartu a aby se (i díky provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů) podařilo tyto údaje ověřit [§ 46 odst. 6 a § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona].

[7] V rozsudku vydaném ve věci 9 Azs 438/2017 (na nějž odkazoval stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti) zdůraznil NSS jen to, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze použít v situaci, kdy správní orgán žadatelova tvrzení vyvrací (stěžovatelova věc je tedy odlišná). Zákonodárce v ustanovení upravil konkrétní tři důvody pro zamítnutí žádosti cizince:

- skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru (což nelze zaměňovat s nedostavením k výslechu, rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2022, čj. 5 Azs 88/2020-29);
- situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá;
- stav, kdy se *nepodaří ověřit* údaje uvedené v žádosti (a to například výslechem zástupce tvrzeného zaměstnavatele, jako v rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2020, čj. 2 Azs 344/2018-32, č. 4083/2020 Sb. NSS).

Právě tento poslední důvod svědčil pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti.

[8] Je třeba zdůraznit, že na nyní posuzovanou věc dopadá zákon o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017. Tato úprava ještě neumožňovala zaměstnaneckou kartu nevydat kvůli

nespolehlivému zaměstnavateli (za takového se podle aktuálně účinné úpravy považuje například zaměstnavatel, který nevyvíjí ekonomickou činnost v předmětu svého podnikání, jehož sídlo uvedené ve veřejných rejstřících není skutečné, a podobně; viz § 178f zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017). Z výše uvedeného souhrnu ustanovení je však zřejmé, že (také) podle této starší právní úpravy bylo možné zaměstnaneckou kartu nevydat či ji neprodloužit, nepodařilo-li se ověřit údaje, které cizinec uvedl v žádosti. Je přitom lhostejné, zda šlo o první žádost o zaměstnaneckou kartu, nebo o žádost o její prodloužení (tedy v určitém smyslu žádost o další, navazující zaměstnaneckou kartu).

[9] Stěžovatel ve své žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty uvedl, že bude nově pracovat jako dělník pro zaměstnavatele JKingly, a vyznačil číslo volného pracovního místa. Pod tímto číslem byla do evidence zařazena pozice dělníka s měsíční mzdou od 12 200 Kč. K žádosti stěžovatel přiložil pracovní smlouvu, podepsanou jím a (zcela nečitelně) jediným společníkem zmíněné společnosti Volodomyrem Sokolovem; podle této smlouvy měl stěžovatel pracovat jako dělník za měsíční hrubou mzdu 11 500 Kč. Údajem, který bylo třeba za těchto okolností ověřit, byla samotná existence (pravost) pracovní smlouvy. Tento údaj se ministerstvo pokusilo ověřit přímo výslechem zaměstnavatele (respektive jeho zástupce), proto mu do datové schránky i na adresu jeho sídla doručilo předvolání k podání svědecké výpovědi. K výslechu se však nikdo nedostavil. Ministerstvo nevyzývalo stěžovatele k předložení dalších dokladů; vyzvalo jej však, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel i přesto zůstal po celou dobu řízení v prvním stupni nečinný. Právě na takovou situaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dopadalo: nepodařilo se totiž ověřit údaj uvedený v žádosti. Proto bylo namístě žádost o prodloužení zaměstnanecké karty zamítnout.

[10] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.); žalované komisi nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

[11] Pro úplnost NSS uvádí, že nepřehlédl probíhající válečný konflikt na území Ukrajiny, stěžovatelova domovského státu. Nebyla-li stěžovateli prodloužena zaměstnanecká karta (nadto bez uložení lhůty k vycestování) neznamená to ovšem, že je stěžovatel nucen opustit území ČR. Pokud stěžovatel považuje vycestování do země původu za nemožné, může využít právních prostředků k získání jiného oprávnění k pobytu (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, čj. 4 Azs 133/2023-38, bod 32).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu